

Komentowana edycja utworu *Laurentii Corvini Novoforensis dialogus, carmine et soluta oratione conflatus, de Mentis saluberrima persuasione ad honesta ingenuarum artium studia et ad propagandos animi fructus immortales* [...].

Praca składa się ze wstępu, zasad wydania, wykazu skrótów, edycji utworu, komentarza do tekstu, aparatu krytycznego, apendyksu i bibliografii. Wstęp otwiera krótka prezentacja osoby Wawrzyńca Korwina ze Środy Śląskiej (*Laurentius Corvinus Novoforensis*), autora wydawanego *Dialogu* (1516 r.). Jego spuścizna literacka, wyłącznie w języku łacińskim, obejmuje poezję okolicznościową, podręczniki pisane na użytek studentów i uczniów, poezję religijną, korespondencję, a także poetyckie przedmowy do książek innych humanistów. Przegląd pełni funkcję wprowadzenia do lektury similiów. Modyfikacja i wielokrotne używanie tych samych motywów, figur stylistycznych, wyrażen są charakterystyczne dla warsztatu Korwina. *Dialog* wykazuje zbieżności z wcześniejszymi i późniejszymi utworami tego autora. *Dialog* jest utworem łączącym cechy różnych gatunków. Autor pisał go z myślą o wystawieniu na scenie, stąd w *Dialogu* m.in. prolog imitujący wzory antycznej komedii i obecność warstwy muzycznej. Bardzo wyraźne są związki z hermetycznym dialogiem filozoficznym i z *prosimetrum*. Akcja zdominowana jest przez dialog, a zasadą kompozycyjną jest właściwa dla *prosimetrum* naprzemiennosc ustępów prozatorskich i utworów poetyckich pozostających w ścisłym związku treściowym. Przedmiotem rozważań jest zależność wydawanego dzieła od prozometrycznego dialogu filozoficznego Boecjusza *De consolatione philosophiae* i od różnych imitacji tego późnoantycznego arcydzieła. Ostatnia część wstępu poświęcona jest recepcji dialogów Platona w *Dialogu. Corpus Platonicum* jest głównym źródłem odniesień Korwina. Łacińskie tłumaczenie *Dialogów* Platona autorstwa Marsilia Ficina jest przywoływane w wydawanym utworze w postaci licznych cytatów, kryptocytatów i parafraz. Źródła cytatów zostały zidentyfikowane i wskazane w komentarzu. Komentarz pozwala też zmierzyć się z pytaniem o listę lektur śląskiego humanisty. Obok Cyncerona, Wergiliusza i Owidiusza pojawiają się autorzy postklasycy (np. Bonawentura, Bernard z Clairvaux, czy wspomniany już Boecjusz) i współcześni Korwinowi (np. Konrad Celtis, czy Baptista Mantuanus). Wstęp kończy nota wydawnicza, w której omówione są zasady wydania tekstu i wykaz skrótów używanych w komentarzu. Komentarz zawierający similia oraz objaśnienia do wybranych ustępów tekstu towarzyszy edycji, na końcu której znajduje się aparat krytyczny. Apendyks zawiera wydanie wiersza będącego pierwowzorem dla *metrum* 13 *Dialogu*. Bibliografia cytowanych prac zamyka dysertację.

UOWOK